

Seklets massakrer tillmäts olika vikt. Somliga tycks rentav passabla.
Svante Folin reflekterar över mottagandet av den franska "svarta boken".

Att jämföra ett illdåd med ett annat

Frankrike rasar sedan några månader en högvirulent, ideologisk debatt. Stridsorsaken är *Le Livre noir du Communisme: Crime/Terror/Repression*. I en 800-sidig antologi har akademiska forskare försökt specificera det utopiska, kommunistiska experimentets efterlämnade slaktarräkning.

"Svarta boken" har sålts i 150 000 exemplar och försatt den franska vänstern (majoriteten av de intellektuella) i ett tillstånd av apoplektisk indignation. I introduktionen hävdar redaktören Robert Courtois att den marxistiska revolutions-moloken slukat mellan 85 och 100 miljoner människor mellan 1917 och 1989. För den som studerat ämnet är detta ingen större nyhet; Robert Conquests *The Great Terror* kom faktiskt redan 1968 och under senare år har R J Rummel flitigt publicerat mängder av totalitär dödsstatistik – men för den stora allmänheten, inklusive dem som borde veta bättre, tycks siffrorna komma som en chock.

Fyra gånger större mördarorgie

I Sverige har svarta boken med sedvanlig provinsialism inte ägnats en tusendel av den uppmärksamhet som kommit nazistgärd och steriliseringsgarnarna till del. Den franska reaktionen beror till del på den ofrånkomliga jämförelsen mellan nazisternas brott, som beräknas ha kostat 25 miljoner liv, och kommunisternas fyra gånger större mördarorgie.

Courtouis jämför explicit nazisternas rasord med kommunisternas klassmord och kategoriserar bägge som "brott mot mänskligheten". Båda systemen massakrerade offer, inte för vad de gjorde (motstånd mot regimen), utan för vad de var – judar respektive kulaker. Att småborgare är ett mer tånjbart begrepp än jude förändrar ingenting i princip – båda begreppen är lika kvavitsenskapliga. För de drabbade torde det vara egalt vilken ideologisk motivation som drev deras bödler.

Den etablerade kommunismen var redan från början uppräglad mordisk. Lenin kastade sig gemt över "klassfienden", som liknades vid "giftiga insekter". Det hälsade tsarväldet likviderade 6 321 politiska fångar under perioden 1825 till 1917. Under två månader 1918 kostade den röda terrorn 15 000 förmodade klassfiender livet. 1939 var Gestapos personalstat 7 500 personer, under det att den sovjetiska motsvarigheten NKVD syselsatte 366 000 (inklusive Gulag-personal). Under Maos bejublade "stora språng" störtades 20 miljoner ihjälsvulna kineser i den utopiska avgrunden; när Pol Pot "rensats upp i horhuset" hade var sjunde kambodjan såtads bort.

Kort sagt: i kvantitativa termer har kommunismen varit en avgjord större människoförnärare än den mer kortlivade nazismen. Ändå är nästan alla intellektuella bergfäst övertygade om att nazismen representerar den absoluta och ojämförbara ondskan. Att jämföra århundradets två totalitära system anses inte bara smaklöst utan rent av hädskt.

Skälen här till är två: Judeutrotningen, som betraktas som fullkomligt unik, och den seglövade föreställningen om socialismens inneboende godhet.

Den diaboliska nazismen

Under Andra världskriget samlade sig de allierade i ett slags internationellt folkfront eller kortstyg för att krossa originalversionen av ondskans imperium – Hitlers Tyskland. Kvinnansens för den diaboliska nazismen blev, efter de allierades seger, det judiska folkets. Förtintelsen, *Holocaust*, *Shoah*. Under mer än ett halvsekel har det makabra ämnet givit upphov till tusentals böcker, artiklar, filmer och TV-program. Ordet *genocide* myntades 1944 för att beskriva brottets extraordinära karaktär. Världens judar anser med tilläggande frenesi att det är deras heliga ljet att minnas och framkalla minnet av martyrens lidanden inför världssamfundet. Hela västvärlden instämmer och det är en medborgertlig sky-

To och sympati. I november 1940 besökte den sovjetiske folkkommissarien för utrikesfrågor Vjacheslav Molotov Berlin för att förbättra relationerna med tyskarna. Samtalen om intressesfärer utmynnade i oenighet. Förberedelserna för det tyska överfallet pågick redan. Från vänster Molotov, Tysklands inrikesminister Wilhelm Frick, ambassadrådet Gustav Hilger, utrikesministern Joachim von Ribbentrop, samt SS-chefen Heinrich Himmler.

dighet att vara insatt i denna emblemiska tragedi. Sedan har självaste statsministern på grundval av falsk statistik sett till att alla hushåll med skolbarn delgivits en pamflett om Förtintelsen och riksdags- och andra delegationer vallfärdar till Auschwitz, som blivit den absoluta ondskans Mekka.

Shoah-retoriken till inga jämförelser med andra folk-mord; *Shoah* är enligt olika uttolkare ett *tremendum*, ett *novum* eller ett "ontologiskt brott". Poäng är att det rör sig om en singular händelse, som sliter sönder den historiska kontinuiteten.

Shoah-metafyken präglas av logiska egenomligheter – dels anses händelsen oförklarlig och omöjlig att förutse, dels anses den vara förutbestämd av urgamal antisemitism. Nästan alla som skrivit om fenomenet vändas över att språket är otillräckligt för att beskriva det obeskrivliga och att alla framställningar, oavsett medium, är inadekvata eller värre. *Shoah* har blivit paradigm för den västerländska civilisationens inresta och dolda bestialitet och framtidstopismens snäva suck. Fasan vid minsta tecken på nazistiska reinkarnationer är hysterisk och har närmast medeltida karaktär.

Hur anorlunda! är det inte med kommunismen! Det finns inga gulagmuseer och inga monument över den röda terrorns likviderade eller hjälplande myrtade av-

offer. Litteraturen är jämförelsevis gles och kulminerade med den numera oläste Solzjentyzn. När såg ni senaste film eller ett TV-program om de kommunistiska regimenas härjningar?

En person som haft den mest perfekta kontakt med eller sympati för nazismen blir ohjälpligt stigmatiserad för all framtid. Heidegger, tidens innefilosof, har svårt nedvärderats av sina tillfälliga, antagligen karriärbetingade nazisympatier. Ämnet har ägnats akademiska spalmit. Hans följande för Tredje riket är dock ett ringa brott i jämförelse med hans kriminellt obskyrantistiska "filosofi".

Lenins mumie värdas ömt

Att vara eller ha varit kommunist är däremot helt OK. För att inte säga salongsfärdigt. Riksdagens talman fru Dahl, riksdramatikern P O Enqvist och allas vår fader Jan har samtliga hejat på Pol Pot utan att det lags dem till last. Superstalinisten Pablo Neruda framställs som sentimental guru i den hyllade filmen *Il Postino*. Lenin-statyer pryder fortfarande de flesta ryska stadskärnor och mumien värdas ömt i sin glaskista. Legioner av västerländska intellektuella, *the best and the brightest*, har i 70 år hyllat och försvarat kommunistregimer.

När Per Ahlmark påpekade faktum avfärdades han av det intellektuella etablissemanget som en obehaglig rättshaverist. Ingen kommunistregim har någonsin ställts inför internationell eller nationell domstol. Kommunistar har aldrig utsatts för någon motsvarighet till den denazifieringsprocess som ansågs nödvändig för det besegrade tyska folket. Exkommunistar behöver inte be om ursäkt – de hade gudbevars hjärtat på rätt sida.

På något perverst sätt anses det tydligen vara bättre att bli torterad och mördad av bödler med höga och ädla ideal än av psykopatiska grobianer. Nazisterna var helt oförblommerade rörande sina barbariska avsikter och nöjde sig med att avrätta sina offer rakt upp och ner, under det att kommunisterna med oändlig möda tvingade sina syndabockar att bräka fram bekännelser om sina illgärningar mot folket.

National-socialismen var ett unikt och lokaliserat, patologiskt utbrott som aldrig vaqun internationell anklang. Kommunismen däremot, med sina högsprånga anspråk på universell giltighet, arbetade för världrevolutionen och spred sitt virus över större delen av jordklotet. Det egalitära evangeliet trollband miljoner och hyllades av goda och idealistiska själar överallt. Det kan knappast ha varit

På något perverst sätt anses det tydligen vara bättre att bli torterad och mördad av bödler med höga och ädla ideal än av psykopatiska grobianer.

någon större tröst för de miljoner som förmäktade i Gulag och pinader ihjäl i Ljublanka att veta att en stor del av den humanistiska eliten i den fria världen lallade med hyllningskören till Stalins och sovjetmänniskans ära.

Kan det inte till och med anses mer angeläget att informera dagens ungdom om de vordade och moraliskt högstodens dödliga förtärrer än om de uppenbart ondas bestialiteter? Vad är farligast – en varg *au naturel* eller en i färakläder?

Frågan är naturligtvis retorisk. Så länge den intellektuella diskursen domineras av en bedagad vänster kommer vi att få leva med en terrorismens dubbelmoral. Der progressiva mentaliteten förkroppligades av den framstående utrikeskorrespondent som efter Sovjets sammanbrott saluterade det ryska folket med orden "Tack för att ni försökte!"